

COLUMN 3 september 2016 - Columnist: Gerard Verspuij

Duurzaamheid, alles van waarde is weerloos

We gaan even terug in de tijd. De toespraak van minister president Den Uyl. Tijdens de eerste autoloze zondag, we weten het nog wel: rolschaatsende kinderen op de A1; mensen, die gingen wandelen en op zondag elkaar opzochten. Wat een leuke sociale contacten kwamen er uit voort. Die tijd zou nooit meer terug komen. Daarbij doelde Den Uyl op de uitkomsten van de club van Rome. We weten het nog wel. Einde aan de grondstoffen en vervuiling. De energielobby ontkende alles en we weten allemaal, dat Den Uyl weggewerkt is en vervangen werd door rechts: Wiegel en Van Agt. Geld speelde de boventoon en de boel werd letterlijk flink opgestookt en waar een dollar werd verdiend, ging een dollarcent naar de bevolking.

Al Gore kwam vele jaren later met zijn Ongebruikelijke waarheid. Hoongelach en ontkenning. En natuurlijk weer van rechts. Die hebben niets met zaken voor de lange termijn en uitgesteld rendement. En Nederland is steeds rechtser geworden. Met de duurzaamheid is het daarom steeds minder duurzaam geworden. Tijdens verkiezingscampagnes kwam het onderwerp wel aan de orde. Feitelijk probeerde Groen Links zich dat toe te eigenen. Als alle politieke partijen op elkaar lijken en bij onderhandelingen voor het pluche alles inleveren moet je je toch ergens in onderscheiden. In lippendienst. Inhoudelijk is het allemaal een drama. De wereldbol draait door en de tijd tikt door.

In Scheveningen is de boulevard niet voor niets verhoogd. Het strand moet om de twee jaar opgespoten worden. Dus toch er is wel wat aan de hand. En ook komen er verkiezingen aan. En als je de politici moet geloven wordt het belangrijk. Maar we moeten wel voorzichtig zijn naar de kiezers hoor. Zie het laffe geluid van dit stadsbestuur over wel of geen windmolens voor onze kust. De duurzaamheidshaters van de VVD schreeuwen weer, dat het bij de noorderburen moet en de wethouder van onbetrouwbaarheid Wijsmuller roept, dat het ze niets uitmaakt. De werking van pluche hè.

De tijd tikt door en lef is meer dan nodig. En daarom hoor je massaal steun te geven aan de initiatieven van bewoners met duurzaamheid. Ambtenaren horen van wethouders instructie te krijgen plannen verder te helpen in plaats van bezwaren te ontwikkelen en dikke rapporten te maken. Doen en duurzaamheid zijn onlosmakelijk verbonden. Net zoals lef en overtuigen bij goede politici. En daar zit de huidige duurzame ellende. Wie in de Raad en welke wethouder heeft er lef? Angst voor de kiezers speelt hardnekkig mee. We moeten naar de mensen luisteren. Prietpraat, want dat doen ze bijna geen van allen. Het zou een aparte column worden en daarom beperk ik me maar tot het Spuiforum. Welnee er is geen lef. De tijd dringt. Een echte maatregel is het buiten de stad houden van particulier vervoer voor gezonde mensen. In de stad komt alleen goederenvervoer en openbaar vervoer is gratis. Zijn oude plannen hoor. En dit college wil toch werk. Wel dan daken genoeg voor zonnepanelen. En coöperaties steunen.

En energiebedrijven weer in handen van de Haagse bewoners. Zo moeilijk is het niet. Je hebt er lef voor nodig en antilijm voor plakken aan het pluche. Vastzitten is niet duurzaam. Loskomen van dwang dat geeft elan en energie. En onze toekomst vraagt daar om. De natuur om ons heen meldt zich al en laat zien niet met zich te laten sollen. Alles van waarde is weerloos. Maak met elkaar onze stad leefbaar voor morgen en zet je lef in voor alles wat echt van waarde is.